

Vad gör du här!?

-Bea ropar mamma, är du vaken?

-Ja mamma svarar Bea.

Det är lördag och Bea ska gå ut och leka med Asta och Cesar.

Hon går upp ur sängen.

-Vill du ha en macka till frukost frågar mamma.

-Okej säger Bea.

Bea äter ostmacka och dricker juice.

Hon tänker på vad de kan leka, kanske kurragömma.

Det plingar på dörren, det är Asta.

-Hej säger hon.

-Hej svarar Bea.

-Var är Cesar? frågar Bea. Asta hinner inte svara för infarande kommer Cesar med andan i halsen.

-Hej säger han andfått.

Bea frågar om de kan leka kurragömma.

-Ja säger de i kör.

-Sisten dit är ropar Bea och börjar springa.

- Nej säger Cesar trött, jag orkar inte.

Cesar kommer sist.

-Du är säger Asta till Cesar. Cesar suckar och börjar räkna.

-Åtta, nio, tio nu kommer jag ropar han. Han går runt länge.

-Fritt fram ropade Cesar som tröttnat på att leta efter Bea och Asta. Men ingen av dem kom och nu började det mörkna.

Trädens skuggor växte sig långa och sträckte sig ut över ängen ner mot kyrkan.

-Okej, ni vann! skrek med lite gällare röst än han hade tänkt sig. Kom fram nu!

Det enda svar han fick var ljudet av rasslande löv när vinden friskade i nerifrån sjön. Hade Asta och Bea redan gått hem?

Men varför hade de i så fall inte sagt något till honom? Nej de ville nog bara retas, skrämma honom lite.

-Ha-ha, ropade han, jättekul! Men nu slutar jag leka. Hej då!
Han vände för att gå hemåt, men just då fick han se Asta och Bea. Och de var inte ensamma.

-Pappa säger han darrande tyst för sig själv. Han känner hur hjärtat slår hårdare och hårdare. Cesar har inte sett pappa på 5 år men han hade sett foton. Asta och Bea och pappa kommer närmare. Cesar kan inte röra sig.

-Hej säger pappa dovt.

-Hej säger Cesar.

Asta och Bea bara står där. De tittar lite nyfiket på Cesar.

Cesar hade aldrig sagt något om pappa till Asta och Bea.

Pappa frågade om han kunde följa Cesar hem. Cesar nickade lite försiktigt.

Dom började gå.

-Jag måste hem nu sa Asta.

-Jag med sa Bea.

Nu var det bara Cesar och pappa. Det var helt tyst på vägen hem.

Pappa plingade på dörren. Mamma öppnade. Hon såg lite förvånad och arg ut när hon fick syn på pappa.

-Vad gör du här säger hon argt till pappa.

-Jag vill be om ursäkt svarar pappa.

Mamma tar tag i Cesar och drar honom mot sig.

-Förlåt säger pappa igen.

-Du lämnade mig, varför?

-jag var väl dum i huvudet. Mamma verkar förvånad för att pappa kom tillbaka.

-Kom in då säger mamma till pappa med tårar i ögonen.

Cesar förstår ingenting. Mamma hade aldrig sagt något om pappa till honom. Mamma bad Cesar gå upp på sitt rum. Cesar var så chockad att han bara gick upp utan att säga något.

Annars hade han nog sagt nej åt mamma. Han gick försiktigt upp på sitt rum. Han hörde hur mamma snyftade. Då hörde Cesar ett ljud, Ring, Ring, lät det. Han smög ner för trappan och förbi vardagsrummet där mamma och pappa satt. Han tog mobilen och låste in sig på toaletten.

-Hallå frågade Cesar.

-Hej svarade rösten.

Cesar visste precis vem det var. Han kände igen rösten.

-Hej Asta sa han.

-Hur går det med pappa?

Mer hann han inte säga för då hör han en allvarlig röst som ropar Cesar kan du komma?

-Hej då sa han till Asta och la på. Han kände sig lite dum som bara la på men det var så viktigt. Han gick in i vardagsrummet. Mamma log lite snett mot honom.

Dom berättade att Cesar skulle få kunna åka och hälsa på hos pappa men att han skulle bo hos mamma. Cesar frågade varför dem hade bråkat men mamma sa att han fick vänta tills han blev större för att veta. Tänk att han hade en helt egen pappa tänkte han. Mamma frågade om pappa ville ha kaffe.

-Ja tack sa pappa.

-Cesar tar du fram bullarna sa mamma.

-Okej sa Cesar.

Han gick ut i köket och hämtade bullarna. När dom dukat fram allt satte dom sig ner.

Dom pratade länge om hur Cesar skulle få träffa pappa mer. Cesar trodde inte sina öron. När mamma sa att dom skulle kunna åka på en liten resa någon gång bara dom tre. Skulle mamma bli ihop med pappa igen? Han visste inte riktigt vad han tyckte om det. Efter en lång stund kramade pappa Cesar hejdå.

Dagen efter gick Cesar direkt till Asta. Bea var redan där.

Dom satte sig ner vid köksbordet. Dom dukade fram kakor, saft och bullar.

Cesar satt länge och berättade om allt som hänt. Hur mamma hade varit så ledsen och arg och bett honom gå upp på sitt rum. Varför han la på luren och hur dom pratat. Asta och Bea lyssnade bra. Faktiskt så bra att Cesar inte kände igen dom. Dom brukade alltid avbryta honom. Efter Han hade berättat allt hade Asta och Bea många frågor.

-Är din pappa snäll frågade Bea.

-Jag tror det sa Cesar.

Eller egentligen hoppades han att hans pappa var jättesnäll.

-Varför har inte du träffat honom på länge frågade Asta.

Cesar tänkte en stund. Sen svarade han.

-Jag vet inte riktigt. Jag tror att mamma och pappa hade bråkat. Allt kändes lite konstigt.

Han satt och pratade om sin pappa som bodde borta i Lindköping.

-Ska vi leka kull frågade Bea.

-Okej sa Cesar och dom gick ut i trädgården. Det kändes lite livligare än vanligt. Cesar var glad. Faktum är att han var jätteglad. På den helgen hade han fått en helt egen pappa. Det tyckte han var jättecoolt.

I skolan på måndagen kändes allt normalt. Alla klasskompisar på sina platser Olle läste ur högläsningboken som han alltid gjorde på måndagar.

Men Cesar kunde knappt sitta still. Det pirrade i magen.

-Bea frågade Cesar.

-Ja sa Bea.

Olle reste sig upp.

-Cesar, tyst sa han lite argt.

Cesar tystnade. Men det var så svårt att inte tänka på pappa.

Undra om mamma var arg på honom. Han tog ju hem pappa utan att prata med mamma först. Nej det trodde han inte. Mamma var ju så glad när dom gick och la sig i går kväll. Dagen gick långsamt. Han bara väntade på att den skulle ta slut. När dom väl slutade sprang cesar hem utan att tänka på Asta och Bea. När han kom hem kastade han sig in sängen. Han bara låg och tänkte. Han tänkte jättelänge. Det kändes bra.